

ΕΤΟΣ 63ον

23 Αυγούστου 2015

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 34 (3247)

Η ΑΚΡΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ

Ευλόγημένη ή συγκυρία κατά την παρούσα Κυριακή νά συμπίπτει καί ή απόδοση τής έορτής τής Κοιμήσεως τής Ύπεραγίας Θεοτόκου. Ή μετά Θεόν θεός, ή τά δευτερεία έχουσα τής Τριάδος, ή πέρα καί πάνω από κάθε άλλον άνθρωπο άγιασμένη, γι' αυτό καί Παν-άγία, προβάλλεται σήμερα, τελευταία ήμέρα πάνδημου έορτασμού τής Κοιμήσεώς της, γιά νά τιμηθεί ιδιαίτέρως στά διάσπαρτα ανά τόν έλληναδικό χώρο καί τήν οικουμένη, θεομητορικά της προσκυνήματα. Καί ή Όρθόδοξη Έκκλησία προβάλλοντας τή σεπτή Μορφή Της, δίνει τόν λόγο στόν άπόστολο Παύλο καί άναγινώσκει μιά περικοπή από τήν προς Φιλιππησίους έπιστολή του, ή όποία... δέν κάνει λόγο πουθενά γιά τή Μητέρα του Χριστού μας.

Αυταπάρνηση καί ταπείνωση

Σέ τί αναφέρεται ή περικοπή; Μά σέ τί άλλο από τόν Κύριο τής Δόξης! Καί συγκεκριμένα προβάλλεται ό Χριστός μας ως πρότυπο αυταπάρνησης καί ταπείνωσης, γιά νά προσκληθεί στή συνέχεια ό κάθε πιστός μιμητής Του νά Τόν άκολουθήσει σέ αυτόν τόν τρόπο ζωής, ό όποίος καταλήγει στή θεία δόξα. Τρία σημεία ύπογραμμίζει ό άπόστολος Παύλος κατά τήν αναφορά του στό Θεανδρικό πρόσωπο του Χριστού. Τή Σάρκωσή Του, τή Σταυρική Του Θυσία καί τή Δόξα Του.

Νομίζουμε καθίσταται πλέον φανερό τό γιατί άναγινώσεται στίς Θεομητορικές έορτές ή περικοπή αυτή. Πώς σαρκώθηκε ό Χριστός; Έκ Πνεύματος Άγίου καί Μαρίας τής Παρθένου! Ποίος παρέστηκε στόν Σταυρό του Χριστού καί πονούσε τόσο πολύ σάν νά είχε διαπεράσει κοφτερό σπαθί τήν καρδιά του; Ή Ύπεραγία Θεοτόκος! Ποίος χάρηκε πέρα καί πάνω από κάθε άλλον άνθρωπο μέ τή δόξα τής Άναστάσεως, άληθιά καί τής Άναλήψεως; Ή Παναγία!

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Φίλιπ. β' 5-11)

Τό παράδειγμα τῆς ταπεινοφροσύνης καί αὐτοθυσίας τοῦ Χριστοῦ

Ἀδελφοί, τοῦτο γάρ φρονεῖσθω ἐν ὑμῖν ὁ καί ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὃς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων οὐχ ἀρπαγμὸν ἠγήσατο τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ, ἀλλ' ἐαυτὸν ἐκένωσε μορφὴν δούλου λαβὼν, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος, καὶ σχήματι εὐρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ. Διὸ καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸν ὑπερύψωσε καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψῃ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσῃται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ πατρὸς.

Στά τρία χαρακτηριστικά στοιχεῖα τοῦ τρόπου μέ τόν ὁποῖο ὁ Χριστός ὑποῦργησε τή σωτηρία μας, παρούσα εἶναι ἡ Παναγία μας! Καί κάθε φορά πού ἀναφέρονται αὐτά τά τρία στοιχεῖα, χωρίς νά εἶναι ὑποχρεωτικό νά ἀναφέρεται, ὑπονοεῖται καί διαζωγραφίζεται τό σεπτό της Πρόσωπο. Γι' αὐτό καί τό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, ἄν καί ἀναφέρεται ἐξ ὀλοκλήρου στόν Χριστό, σημασιοδοτεῖ τό μέγεθος τῆς προσφορᾶς τῆς Θεοτόκου στή σωτηρία τοῦ κόσμου, καθὼς «δι' αὐτῆς ἐφάνη ὁ σωτήρ τῷ κόσμῳ», ἀλλήλα καί ἡ ἴδια εἶναι παρούσα καί βιώνει τά γεγονότα τῆς Θείας Οἰκονομίας «ὑπὲρ πάντα ἄλλων ἀνθρώπων».

Τό μαρτυρικό φρόνημα τῆς Θεοτόκου

Εἶναι δυνατό νά τιμᾶται μέ ἀποστολικό ἀνάγνωσμα τό ὁποῖο μιλά γιά θυσία καί μαρτύριο, ἕνας ἄνθρωπος πού κοιμήθηκε εἰρηνικά; Καί γιατί ἡ Παναγία μας, ὡς ἀνωτέρα πάντων τῶν Ἀγίων, τιμᾶται παραπάνω κι ἀπ' τοὺς μάρτυρες, οἱ ὁποῖοι στό κάτω-κάτω ὑπέμειναν τά πάνδεινα γιά τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ;

Ἡ προφανής ἀπάντηση εἶναι ὅτι τά γεγονότα τῆς ἐπίγειας ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ ἀποτελέσαν ἕνα διαρκές μαρτύριο γιά τή Μητέρα Του! Ἡ περιφρόνηση τῶν ἀνθρώπων κατά τή Γέννηση, ὁ διωγμός τοῦ Ἡρώδη, ἡ φυγή στήν Αἴγυπτο, ἦταν μόνον ἡ ἀρχή. Ὁ ἀποχωρισμός κατά τή δημόσια δράση τοῦ Χριστοῦ, μέ τήν κλιμακούμενη καί ποησύνθετη πολεμική ἐναντίον Του ἦταν ἡ συνέχεια, γιά νά ἐλθῇ ἡ κορύφωση μέ τά γεγονότα τῆς ἀδικῆς δίκης καί τόν Σταυρό!

Ἡ οὐσιαστική ὁμως, ἀπάντηση εἶναι ὅτι ἡ Θεοτόκος χαρακτηριζόταν ἀπό μαρτυρικό φρόνημα καί μάλιστα σέ τέτοιο βαθμό ὥστε νά ἠογιζεῖται ὡς ἡ ἀκρότητα τῶν μαρτύρων! Μπροστά στόν Θεό καί τό θελημα Του δέν ἠογάριαζε τήν ἀνθρώπινη ἢ τή δαιμονική ἀντίδραση, οὔτε τό προσωπικό κόστος. Πῶς τό καταλαβαίνουμε αὐτό; Τό ψηλαφοῦμε στό γεγονός τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Ἴσως διαβάζουμε ἐπιπόλαια τήν εὐαγγελική διήγηση, γι' αὐτό καί δέν προσέχουμε

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἄδελφοί, ἄς ἐπικρατῆ μεταξὺ σας τὸ ἴδιο φρόνημα, τὸ ὁποῖον ὑπῆρχε καὶ εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, ὁ ὁποῖος, ἂν καὶ εἶχε θεϊκὴν ὕπαρξιν, δὲν ἐθεώρησε τὸ ὅτι ἦτο ἴσος πρὸς τὸν Θεὸν σάν καὶ πρὸς ἀρπαγμὸν, ἀλλ' ἐκένωσε τὸν ἑαυτὸν του λαβὼν μορφήν δούλου, γενόμενος ὅμοιος πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, καί, ἀφοῦ κατὰ τὸ σχῆμα εὐρέθηκε ὡς ἄνθρωπος, ἐταπεινώσε τὸν ἑαυτὸν του γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου καὶ μάλιστα θανάτου σταυρικοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Θεὸς τὸν ὑπερύψωσε καὶ τοῦ ἐχάρισε ὄνομα τὸ ἀνώτερον ἀπὸ κάθε ἄλλο ὄνομα, ὥστε, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ, νά κάμψῃ κάθε γόνη τῶν ἐπουρανίων καὶ τῶν ἐπιγείων καὶ τῶν καταχθονίων, καὶ κάθε γλῶσσα νά ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι Κύριος εἰς δόξαν τοῦ Θεοῦ Πατρὸς.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

τῆ σημαντικὴ ἡλεπομέρεια πού ἀνάγλυφα διακριβώνει τὸ φρόνημα αὐταπαρνήσεως καὶ αὐτοθυσίας τῆς Θεοτόκου. Τῆς ἀναγγέλλει ὁ Ἀρχάγγελος ὅτι θά γεννήσει τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκείνη τὸ μόνο πού φοβᾶται εἶναι ἡ τυχόν παράβαση τοῦ Θεοῦ Νόμου. Γι' αὐτὸ καὶ ρωτᾷ: «πῶς ἔσται μοι τοῦτο, ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω;» (Λουκ. 1,34). Καὶ μόλις λαμβάνει τὴ διαβεβαίωση περὶ ἐπενεργείας τοῦ Παναγίου Πνεύματος καὶ διασφαλίσεως τοῦ ἐξαγιασμοῦ τοῦ ὄλου γεγονότος, συγκατατίθεται ἐλεύθερα καὶ ὀλοπρόθυμα στὴ θεία βούληση.

Τὶ δὲν προσέχουμε στὴ διήγηση αὐτή; Παραθεωροῦμε ὅτι ὁ Μωσαϊκὸς Νόμος προέβλεπε θάνατο ἀτιμωτικό, διὰ λιθοβολισμοῦ, γιὰ ὅποια γυναίκα ἔμενε ἔγκυος χωρὶς νά ἔχει παντρευτεῖ. Στόν ὄλο διάλογο τῆς Παναγίας μας μέ τὸν Ἀρχάγγελο, δὲν ὑπάρχει οὔτε ὑποψία αἰτήματος ἐκ μέρους τῆς Θεοτόκου γιὰ διασφάλιση τῆς ζωῆς Της καὶ προστασία ἀπὸ τίς κοινωνικὲς συνέπειες. Γνωρίζει ὅτι μέ τὸ νά δεχθεῖ νά σαρκωθεῖ στά σπλάγχχνα Της ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, διατρέχει ὕψιστο κίνδυνο θανάτου. Κι ὅμως, τὸ ἀποδέχεται ἀσυζητητί! Χωρὶς νά παζαρέψει ἢ ἔστω νά τὸ θέσει ὡς ἀπορία τὸ τί θά γίνει μέ αὐτήν! Ἐμπιστεύεται τόσο ὀλοκληρωτικὰ τῇ Θεῖα Πρόνοια καὶ ἐπιρρίπτει τὸν ἑαυτὸ Της μέ τόση ἐμπιστοσύνη στό θέλημα τοῦ Κυρίου, ὥστε ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸν θάνατο, ἢ καλῶτερα τὸν ἀποδέχεται, κάνοντας ὑπακοή μέ κάθε κόστος!

Τουλάχιστον οἱ μάρτυρες εἶχαν τὴν παρηγορία τῆς βεβαιότητος τοῦ Παραδείσου καθὼς προχωροῦσαν στό μαρτύριο. Ἡ Κυρία Θεοτόκος δὲν εἶχε οὔτε αὐτό. Εἶχε μόνο τὴν ἀταλάντευτη πίστη Της καὶ τὴν ὀλοκληρωτικὴ ὑπακοή στό θεῖο θέλημα. Γι' αὐτὸ, ἂν καὶ δὲν μαρτύρησε, ἡ Παναγία μας ξεπέρασε ἀκόμη καὶ τοὺς μάρτυρες στὴ θυσιαστικὴ προσφορά καὶ διάθεση καὶ δικαίως κατέστη ἡ ἀκρότητα τῶν μαρτύρων.

Ἄρχιμ. Ἰ. Ν.

23 Αύγουστου 2015: ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ.

Ἐπίδοσις τῆς ἐορτῆς τῆς κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου (Παναγίας τῆς Προυσιωτίσσης). Λούπου μάρτυρος (δ΄ αἰ.), Εἰρηνναίου ἐπισκόπου Λουγδούνων († 202).

Ἦχος: γ΄ – Ἐωθινόν: Α΄ – Ἀπόστολος: Φίλιπ. β΄ 5-11 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ι΄ 38-42, ια΄ 27-28.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 30 Αύγουστου, ΙΓ΄ Ματθαίου.

Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. ιστ΄ 13-24 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. κα΄ 33-42.

Ἡ ΠΑΝΑΓΙΑ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Μέ τὴν ἐορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐορτάζεται τό ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι «ὑπερυψοῦνται» στή μακαριότητα τοῦ νικητῆ Χριστοῦ καί ὅτι αὐτή ἡ ὑπερύψωση ἔχει ἤδη ἐπιτευχθεῖ μέ τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο. Ἡ Κοίμηση εἶναι τό σημεῖο, ἡ ἐγγύηση καί ὁ ἐορτασμός, ὅτι ἡ πορεία τῆς Παναγίας εἶναι ὁ προορισμός ὄλων ἐκείνων τῶν ταπεινῶν, πού ἡ ψυχὴ τους μεγαλύνει τόν Κύριο, πού τό πνεῦμα τους βρίσκει ἀγαλλίαση στόν Θεό καί Σωτήρα, πού οἱ ζῶες τους εἶναι ἀπολύτως ἀφιερωμένες στό νά ἀκοῦν καί νά τηροῦν τόν Λόγο τοῦ Θεοῦ, πού ἔχει δοθεῖ στοὺς ἀνθρώπους ἀπό τόν Υἱό τῆς Παρθένου, τόν Σωτήρα καί Λυτρωτὴ τοῦ κόσμου.

Πρέπει νά τονισθεῖ ὅτι σέ ὅλες τίς Θεομητορικές ἐορτές τῆς Ἐκκλησίας, οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἐορτάζουν γεγονότα τῆς δικῆς τους ἐν Χριστῷ καί ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ζωῆς. Ὅ,τι συμβαίνει στήν Παναγία συμβαίνει σέ ὄλους ὅσοι μιμοῦνται τὴν ἁγία ζωὴ τῆς, τὴν ταπείνωση, τὴν ὑπακοή καί τὴν ἀγάπη τῆς. Ὅπως κι ἐκείνη, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μποροῦν νά γίνουν εὐλογημένοι καί «τιμιώτεροι τῶν χερουβίμ καί ἐνδοξότεροι ἀσυγκρίτως τῶν σεραφίμ», ἂν ἀκολουθήσουν τό παράδειγμά τῆς. Ὁ Χριστός θά γεννηθεῖ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι μέσα στήν ψυχὴ τοῦ καθενός καί ὅλοι θά μποροῦν νά εἶναι ναοὶ τοῦ ζῶντος Θεοῦ. Ὅλοι ὅσοι ζοῦν τὴ ζωὴ πού ἔζησε ἡ Παναγία, θά μοιραστοῦν τὴν αἰώνια ζωὴ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

*Ἀπό τό βιβλίο τοῦ π. Θωμᾶ Χόπκο, Δόγμα καί λατρεία,
τόμ. Α΄, τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.*

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
